

KAPITOLA TŘI

TESSA

Když máme dobrý den, doručíme s Westonem přes sto dávek elixíru. Kdysi jsem si myslela, že nám to půjde lépe, když se na cestu vydáme každý sám, protože bychom tak stihli dvakrát více rodin, ale Wes trvá na tom, že jeden z nás bude vždy stát na stráži, a navíc se přiznám, že ty lahvičky jsou tak těžké, že bych jich sto beztak neunesla.

Někdy mi to celé přijde nemožné. Trpí celé tisíce, pokud ne rovnou statisíce. Pomůžeme z nich sotva hrstce a někdy přijdeme pozdě, nepodaří se nám ukrást dost, nebo někdo onemocní tak rychle, že lék už nezabere.

Tohle jsou ty nejhorší případy. Jednu chvíli jen něko-ho trochu pobolívá tělo, a když k němu přijdeme příště, je na márách.

Dnes se nám povedlo vyrazit na obchůzku rychle, protože jsme se včera slušně zásobili měsíčníkem, a tak nemusíme ztrácet čas loupežnou výpravou. Wesovi to sice nikdy

nepřiznám, ale ještě pořád jsem z jeho malého zpoždění trochu roztřesená. Jenže kdybych mu to řekla, nezavřel by pusou. A teď jdeme lesem a on si píská pod fousy. Asi si myslí, že tu melodii neznám – je to přisprostlá hospodská odrhovačka o námořníkovi, který si namlouvá holku –, ale táta si takové písničky notoval pokaždé, když drtil kořínky a odměřoval léky, jen proto, že se pak máma červenala a legračně se chichotala.

Vzpomínky na rodiče nade mnou mají ještě pořád tu moc, že se mi z nich okamžitě stáhne hrdlo, a tak je zaženou a nakopnu kamínky na cestě.

„Neměl bys tu písničku pískat,“ napomenou Wese, „je sprostá.“

Podívá se na mě a stáhne mi rošťácky čepici do čela. „Láska nikdy není sprostá, Tesso.“

„Tak ty si myslíš, že ta odrhovačka je o lásce, jo?“

„No, jsem si jistý, že ta sličná panna k tomu námořníkovi něco *cítí*. Proč by si jinak svlékala spodničku?“

Teď už mi hoří tváře, a tak jsem vděčná za milosrdnou tmou a masku přes obličej. Hihňat se ale nebudu – tu radost mu neudělám. „Ty jsi vážně nenapravitelný.“

„Naopak. Napravit mě je hračka.“ Vyloví z brašny jablko a podá mi ho. „Dáš si snídani?“

Zamrkám. Dnes ráno jsme neměli čas skočit do Královského sektoru a mně se vůbec nelíbí pomyšlení, že se tam Wes vydal bez mého vědomí. Někdy si říkám, co bych asi dělala, kdyby prostě... zmizel?

Neměla bych na něm tak viset. Vím to. Jenže od té doby, kdy mi popravili rodiče, je Wes jedinou stálicí v mém životě. Už jen představa, že mi ho osud zase odveče, je... téměř nesnesitelná.